

— Въ гората! Въ гората! Тамъ ще е завѣтъ! — викаха учителитѣ.

Между дънеритѣ се промъкнаха тъмнина и буенъ дъждъ. Едни деца писнаха изплашено напредъ. Други останаха назадъ. Вѣтрътъ почна да върти и така да шибя съ водни капки, че много се изпокриха задъ букитѣ. Учителитѣ се объркаха и движението спрѣ. А нощта наближаваше. Децата и учителитѣ използуваха и най-малкото затишие да приближатъ лѣтовището.

Когато стигнаха тамъ, лампитѣ свѣтѣха вече.

Веднага провѣриха и видѣха, че Грозда и Витко ги нѣма.

— Майчице, ами сега? — зачупи ржце госпожата.

— Запалете фенера! Ще идемъ да ги диримъ! — викна учителътъ.

— Не може. Никой фенеръ нѣма да изтрае въ тая буря.

— Тѣй ли? Значи, ще седимъ така, а? Тръгвайте следъ мене!

Двама учители и единъ прислужникъ излѣзоха. Вѣтрътъ угаси още на вратата фенера и тѣ потънаха негде изъ черната нощъ.

Вървѣха приведени и непрестанно викаха :

— Виткоо! . . . Грозданкеее! . . . Виткоо! . . .

Бурята грабваше гласовѣтъ имъ и ги завличаше назадъ. Водата се изливаше, сякашъ небето се е разлило. Навредъ течеха буйни планин-

ски потоци. Дружината се блѣскаше безъ посока.

Неочаквано свѣтнаха прозорци. Оказа се, че сж пакъ предъ лѣтовището. Влѣзоха. Отвсѣкжде урнаха разтревожени деца:

— Намѣрихте ли ги? Кжде сж?

— Нѣма ли ги тука? Помислихме, че сж се върнали нѣкакъ — рекоха учителитѣ, огледаха купчинката и отново излѣзоха.

Цѣлата нощъ въ лѣтовището бѣше ужасно. Бурята ту постихваше, ту напираше съ нова сила. Капацитѣ на прозорцитѣ се блѣскаха. Вратитѣ не можеха да се отворятъ. Децата шушнѣха на купчинки:

— Паднали сж въ пропасть! Изяли сж ги вълци! . . . Мечки! . . . Мечки! . . .

Най-после едни капнаха за сънъ и се стропулиха на леглата си. Други заклюмаха приседнали. Почна да се развиделява, и бурята постихна. Върнаха се и учителитѣ бледи и съсипани:

— Нѣма ги! Никжде ги нѣма! Трѣбва да съобщимъ въ градчето!

— А после? Какъ ще се разберемъ съ родителитѣ имъ? Ще гръмнатъ и вестницитѣ. Какво ще казвате? — питаха се възрастнитѣ.

Разбуденитѣ деца слѣзоха отъ креватчетата си и скръбно ги обиколиха. И почнаха всички да предлагатъ планове.

Въ залисията неусѣтно вратата се отвори. Бурята бѣше минала